

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับชีวิตและการทำพันธกิจของคริสตจักรอยู่บนรากฐานคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ของทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ และหลักคริสต์ศาสนศาสตร์

2.1 ความหมายของคริสตจักร

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาไทย ฉบับปี ค.ศ. 1971 มีคำว่า “คริสตจักร” ปรากฏอยู่ทั้งหมด 106 ครั้ง (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 1971) โดยแปลมาจากคำว่า “เอกเคลเซีย” ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ต้นฉบับภาษากรีก ซึ่งหมายถึง ชุมชน การประชุม หรือ กลุ่มคน ส่วนใหญ่คำนี้จะถูกใช้ในการกล่าวถึงชุมชนของผู้เชื่อในเมืองใดเมืองหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง (เช่น กิจการของอัครทูต 5:11; 13:1; 14:23—หมายถึง พระธรรมกิจการของอัครทูต บทที่ 5 ข้อ 11 บทที่ 13 ข้อ 1 และบทที่ 14 ข้อ 23) แต่บางครั้งก็หมายถึงชุมชนของผู้เชื่อโดยรวม เช่น การที่เปาโลกล่าวว่าเขาได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า (1 โครินธ์ 15:9) ดังนั้น คริสตจักรจึงไม่ใช่ตัวอาคารหรือองค์กร แต่หมายถึง ชุมชนของผู้ที่เชื่อวางใจในพระเจ้า หรือผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า (Stanley J. Grenz, 2000: 464-485)

หลักการของพระคริสตธรรมคัมภีร์และคริสต์ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตและการทำพันธกิจของคริสตจักรสามารถพบได้ในภาพเปรียบเทียบ 4 ภาพ ที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้กล่าวถึงคริสตจักรรวมทั้ง “พระมหากษัตริย์” และ “พระมหากษัตริย์” ที่พระเยซูคริสต์ได้ประทานให้กับเหล่าสาวกของพระองค์

2.2 ชีวิตคริสตจักร

ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้บรรยายลักษณะชีวิตและพันธกิจของคริสตจักรผ่านทางภาพเปรียบเทียบ 4 ภาพ คือ (1) ประชากรของพระเจ้า (2) พระกายของพระคริสต์ (3) พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ (4) ครอบครัวของพระเจ้า

2.2.1 คริสตจักร คือ ประชากรของพระเจ้า (เอเฟซัส 2:19, 1 เปโตร 2:9)

ในขณะที่ชาวอิสราเอลได้รับการเลือกให้เป็นพลเมืองของพระเจ้าผ่านทาง การสืบเชื้อสาย ในคริสตจักรผู้คนจากทุกเชื้อชาติและภาษาได้รับการทรงเลือกให้เป็นประชากรของพระเจ้าผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์คริสต ดังนั้นความเชื่อในพระเยซูคริสต์จึงไม่ได้เป็นเพียงเรื่องส่วนตัว แต่เป็นเรื่องของส่วนรวม(หรือชุมชน)ด้วย ผู้เชื่อได้คืนดีกับพระเจ้าและมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระองค์ ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ได้คืนดีกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกันด้วย (Robert J. Banks, 1994: 26) จากความเข้าใจนี้ เราเห็นอย่างชัดเจนว่า คริสตจักรที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าจะเป็นชุมชนแห่งความรักใคร่ กลมเกลียว สมาชิกคริสตจักรจะเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า และกับสมาชิกคนอื่นๆ ในคริสตจักร

นอกจากพระคัมภีร์จะสอนว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นประชากรของพระเจ้าแล้ว ยังกล่าวต่อไปว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตของพระเจ้าด้วย อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9) พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นรากฐานของหลักคำสอนเรื่องการเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคน โดย มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งยืนยันว่าผู้เชื่อแต่ละคนมีศักดิ์ศรี การทรงเรียกและสิทธิพิเศษจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่าเทียมกัน (David F. Wright, 1988) ในขณะที่คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้รับใช้พระเจ้าผ่านทางอาชีพต่างๆ ผู้เชื่อบางคนได้รับการทรงเรียกให้รับใช้พระเจ้าเต็มเวลา เช่น คิยาภิบาล และมิชชันนารี ผู้รับใช้พระเจ้าไม่ได้มีฐานะที่สูงกว่าหรือสำคัญกว่าผู้เชื่อคนอื่นๆ แต่พวกเขาได้รับการแต่งตั้งและได้รับสิทธิอำนาจให้สนับสนุนและส่งเสริมผู้เชื่อทุกคนในการรับใช้พระเจ้า (Charles Van Engen, 1991: 156-157)

ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนทุกคนจึงมีความรับผิดชอบต่อพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักร มิใช่มอบให้เป็นหน้าที่ของผู้รับใช้เต็มเวลาเท่านั้น ซึ่งแท้จริงแล้ว คริสตจักรจะเจริญก้าวหน้าไปสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกส่วนใหญ่ในชุมชนแห่งความเชื่อได้มีส่วนร่วมในการรับใช้ด้านต่าง ๆ ของคริสตจักรตามความสามารถของตน (เอเฟซัส 4:11-13)

2.2.2 คริสตจักร คือ พระกายของพระคริสต์ (เอเฟซัส 1:22-23; 1 โครินธ์ 12:12-31)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรหรือพระกายนั้น (โคโลสี 1:18) ราฟ พี. มาร์ติน กล่าวว่า ภาพนี้พิสูจน์ว่าการกลับใจมาเชื่อพระเจ้าของคริสเตียนแต่ละคนนำไปสู่การเข้าเป็นส่วนหนึ่งในชุมชนของผู้เชื่อ ชีวิตใหม่ในพระคริสต์เป็นเรื่องส่วนบุคคลแต่ต้องอาศัยชุมชน

ในการเอาใจใส่ เลี้ยงดูฟูมฟักในด้านต่าง ๆ ของชีวิตให้เติบโตไปสู่ความไพบูลย์ในพระองค์ (เอเฟซัส 4:13) ดังนั้น การเป็นคริสเตียนจึงเกี่ยวข้องกับ การตอบสนองของแต่ละบุคคลและการเข้ามาอยู่ในชุมชนของผู้เชื่อ พร้อมกับรับการบ่มเพาะชีวิตจิตวิญญาณจากชุมชนคริสตจักรด้วย (Ralph P. Martin, 1980: 15) ความเข้าใจนี้สะท้อนให้เห็นชีวิตของคริสตจักรหลายประการ คือ สมาชิกของคริสตจักรจะต้องให้พระเยซูคริสต์เป็นสรณะในชีวิตอย่างแท้จริง คือ เชื่อวางใจในพระองค์ในฐานะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดำเนินชีวิตในทุก ๆ ด้าน โดยพึ่งพาในพระองค์ และที่สำคัญ คือ ต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ผ่านทาง การอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์ (ความเข้าใจนี้สอดคล้องกับคำตรัสเปรียบเทียบของพระเยซูคริสต์ ใน ยอห์น 15:1-17 ที่ว่า พระองค์ทรงเป็นเถาองุ่นและผู้เชื่อเป็นแขนงของเถานั้น) อีกทั้งได้รับการเสริมสร้าง ฟูมฟักให้ความเชื่อศรัทธาเข้มแข็งและเติบโตสู่การรับใช้

ในเวลาเดียวกัน ความเข้าใจนี้แสดงให้เห็นว่าสมาชิกของคริสตจักรต้องร่วมมือกันทำพันธกิจรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในชุมชนคริสตจักร และ ชุมชนสังคมโลก ด้วยความสมัครสมานสามัคคี แม้ว่าผู้เชื่อแต่ละคนจะเป็นเหมือนอวัยวะของร่างกายที่มีความสามารถแตกต่างกัน แต่งานรับใช้ทุกอย่างในคริสตจักรจะต้องกระทำด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เมื่อผู้เชื่อคนใดหรือกลุ่มใดในคริสตจักรได้รับมอบหมายหน้าที่บางประการก็ไม่ได้หมายความว่าหน้าที่เหล่านั้นเป็นของพวกเขาเท่านั้น ผู้เชื่อคนอื่น ๆ ในคริสตจักรต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในหน้าที่เหล่านั้นด้วย

นอกจากนั้น ภาพของคริสตจักรในฐานะพระกายของพระคริสต์ยังชี้ให้เห็นว่าสมาชิกในชุมชนที่จะต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดต่อกัน พึ่งพาอาศัยและเสริมสร้างซึ่งกันและกัน รวมทั้งมีการสามัคคีธรรมที่แท้จริงด้วย ดังที่ มิลลาร์ด อีริกสัน อธิบายว่า “[การสามัคคีธรรมที่แท้จริง] ไม่ได้หมายถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันทางสังคมเท่านั้น แต่หมายถึง การมีความรู้สึกที่ใกล้ชิดและมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน การมีความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน สิ่งที่บุคคลหนึ่งได้ประสบจะเป็นสิ่งที่ทุกคนได้ประสบด้วย ดังที่ เปาโลได้กล่าวไว้ว่า ‘ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย (1 โครินธ์ 12:26)’” (Millard J. Erickson, 1998: 1048)

2.2.3 คริสตจักร คือ พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 3:16-17; 6:19-20, เอเฟซัส 2:19-22)

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พระวิหารเป็นที่สถิตของพระเจ้าในโลกนี้ แต่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ จุดศูนย์กลางของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า คือ ชุมชนของผู้เชื่อ (Stanley J. Grenz, 2000: 467) ดังนั้น นอกจากผู้เชื่อแต่ละคนจะเป็นวิหารของพระวิญญาณ

บริสุทธิ์แล้ว ชุมชนของผู้เชื่อโดยรวมก็เป็นที่พักพิงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย คริสตจักรจึงได้รับฤทธิ์เดช การสอน และการทรงนำในการรับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:26, กิจการฯ 1:8) (Millard J. Erickson, 1998: 1049-1050)

ความเข้าใจนี้สะท้อนให้เห็นชีวิตคริสตจักรทั้งในด้านส่วนตัวและส่วนรวม กล่าวคือ สมาชิกของคริสตจักรแต่ละคนจะต้องเป็นผู้ที่พึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และคริสตจักรจะต้องทำหน้าที่ของพระเยซูคริสต์ต่อไปในโลกนี้โดยพึ่งพาฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นพันธกิจที่คริสตจักรทำจะต้องสอดคล้องกับพันธกิจที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำเมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นมนุษย์

2.2.4 คริสตจักร คือ ครอบครัวของพระเจ้า

ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เน้นว่าครอบครัวในฝ่ายวิญญาณนี้เป็นครอบครัวแห่งความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เปาโลยืนยันความจริงนี้หลายครั้งในจดหมายฝากของท่าน อีกทั้งยังกล่าวถึงผู้เชื่อคนอื่นว่าเป็น “ลูก” และ “พี่น้อง” ของท่าน (เช่น 1 โครินธ์ 4:14 กาลาเทีย 4:19) ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูคริสต์ตรัสสั่งให้เหล่าสาวกรักซึ่งกันและกันรวมทั้งอริชฐานเพื่อให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน (ยอห์น 15:12-17; 17:20-21) ท่านเน้นเกี่ยวกับความรักทั้งในพระกิตติคุณและจดหมายฝากที่ท่านเขียนขึ้น และกล่าวถึงผู้รับจดหมายของท่านโดยใช้คำว่า “ลูกทั้งหลาย” (1 ยอห์น 2:1, 12, 18) เปโตรกล่าวว่า ชุมชน คริสเตียนคือครอบครัวของพระเจ้า (1 เปโตร 4:17) และเรียกยอห์นมาระโกว่า “บุตรของข้าพเจ้า” (1 เปโตร 5:13) ดังนั้นภาพนี้จึงช่วยให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าคริสตจักร คือ ชุมชนของผู้เชื่อที่อยู่รวมกันด้วยความรัก สนิทสนม และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในชุมชนจะบ่มเพาะ เลี้ยงดู เกื้อกูลกันและกันให้แต่ละคนมีชีวิตที่เจริญเติบโตขึ้นตามอย่างพระเยซูคริสต์คริสต์มากขึ้นทุกวัน และเกิดผลตามพระประสงค์ของพระเจ้า

2.3 พันธกิจหลักของคริสตจักร

หลักการของพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการทำพันธกิจของคริสตจักรสามารถพบได้ใน “พระมหาบัญญัติ” (มัทธิว 22:37-39) และ “พระมหาบัญชา” (มัทธิว 28:18-20) ของพระเยซูคริสต์ จากพระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้ เราพบว่าพันธกิจหลักที่คริสตจักรจะต้องทำมีอย่างน้อย 5 พันธกิจ คือ (1) พันธกิจการสั่งสอนบ่มเพาะ สร้างและพัฒนาคุณลักษณะชีวิตคริสเตียนให้เป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์ (2) การนมัสการพระเจ้า (3) การสามัคคีธรรม หรือ การเอาใจใส่ดูแล และเสริมสร้างชีวิตของกันและกัน (4) การรับใช้ผู้คนในสังคม และ (5) การประกาศ

พระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ (ดูเปรียบเทียบ ริค วอร์เรน, 2006, 98-102) แม้ว่าคริสตจักรต่าง ๆ ในปัจจุบัน อาจมีกิจกรรมที่แตกต่างกันไปตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของตน แต่ทุกกิจกรรมจะต้องมุ่งไปสู่พันธกิจหลัก 5 ประการนี้

2.3.1 พันธกิจการสั่งสอนบ่มเพาะ สร้างและพัฒนาคุณลักษณะชีวิตคริสเตียนให้เป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์

พันธกิจนี้เป็นใจความสำคัญของพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ การที่สมาชิกคริสตจักรจะเป็นสาวกแท้ของพระองค์ การที่ผู้เชื่อจะเป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์ได้นั้น พวกเขาต้องเข้าใจและเชื่อในพระกิตติคุณ หรือข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์ ซึ่งถือว่าเป็นแก่นแท้ของคริสต์ศาสนา ก่อน ข่าวประเสริฐที่ว่านี้ ประกอบด้วยความจริง 4 ประการด้วยกันคือ (1) โลกนี้มีพระเจ้าผู้ทรงรักเมตตาตามนุษย์ (2) ความบาปทำให้มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้า (3) พระเยซูคริสต์ทรงช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากอำนาจความบาปและความทุกข์ และ (4) มนุษย์ต้องเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์คริสต์ การที่สมาชิกคริสตจักรจะเข้าใจและเชื่อในพระกิตติคุณ หรือข่าวประเสริฐดังกล่าวนี้ได้ คริสตจักรต้องสั่งสอน บ่มเพาะและสร้างให้พวกเขาเข้าใจเป็นอันดับแรกก่อน หลังจากนั้นคริสตจักรจะเสริมสร้างพัฒนาชีวิตของพวกเขาให้มีคุณลักษณะของการเป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้น ผ่านทางกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตอบสนองต่อพันธกิจนี้ เช่น การจัดชั้นเรียนพระคัมภีร์สำหรับสมาชิกคริสตจักรในวัยต่าง ๆ การจัดอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของคริสเตียน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้คริสตจักรจะดำเนินการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เมื่อสมาชิกคริสตจักรมีความเข้าใจและเชื่อในพระกิตติคุณพร้อมทั้งได้รับการเสริมสร้างให้ชีวิตมีคุณลักษณะที่เป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขาควรจะทุ่มเทชีวิตในการร่วมรับใช้ในพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักร ได้อย่างเกิดผล

2.3.3 พันธกิจการนมัสการพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น” (มัทธิว 22:37-38) พระมหาบัญญัติข้อแรกชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อต้องแสดงออกถึงความรักที่ตนมีต่อพระเจ้าในทุก ๆ ด้านของชีวิตซึ่งสิ่งนี้คือหัวใจของการนมัสการพระเจ้าในคริสต์ศาสนา ดังนั้น คริสตจักร จำเป็นต้องดำเนินพันธกิจการนมัสการพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ จัดการนมัสการ พระเจ้าที่ช่วยให้สมาชิกมีโอกาสสรรเสริญพระเจ้าผ่านทางคริสต์ศาสนพิธีต่าง ๆ รวมทั้งช่วยให้สมาชิกเข้าใจความหมายของการนมัสการที่แท้จริง นั่นคือการมีชีวิตที่สรรเสริญพระเจ้าผ่านทางทุกสิ่งที่ทำในทุกแห่งและในทุกเวลา

2.3.3 พันธกิจสามัคคีธรรม หรือ การดูแลเอาใจใส่เสริมสร้างชีวิตของกันและกัน

พระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์คริสต์มีข้อความว่า “...ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มัทธิว 28:19) พิธีบัพติศมา เป็นพิธีที่ผู้เชื่อได้เข้าส่วนในการตายและการเป็นขึ้นใหม่มาจากความตายของพระเยซูคริสต์คริสต์ ได้ประกาศความเชื่อของตนเองต่อสาธารณชน ในขณะที่เดียวกัน ผู้นั้นได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งความเชื่อร่วมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ ดังนั้น พันธกิจสามัคคีธรรมจึงเป็นพันธกิจที่เสริมสร้างให้ผู้เชื่อในชุมชนคริสตจักรเกิดความรัก ความผูกพันและการดูแลเอาใจใส่ ซึ่งกันและกันด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักตามพระมหาบัญชาของพระเจ้า พันธกิจสามัคคีธรรมหรือการดูแลเอาใจใส่เสริมสร้างชีวิตของกันและกันนั้น คริสตจักรจะกระทำผ่านทางกิจกรรม และกลุ่มย่อยต่าง ๆ ที่คริสตจักรจัดให้มีขึ้น เช่น คณะอนุชน คณะสตรี กลุ่มย่อยตามบ้าน เป็นต้น

2.3.4 พันธกิจการรับใช้ผู้คนในสังคม

พระมหาบัญชาข้อที่สองมีใจความว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39) ดังนั้น คริสตจักรจำเป็นต้องส่งเสริมให้สมาชิกมีส่วนในการรับใช้ผู้คนในสังคม โดยเฉพาะผู้ที่ขัดสน ผู้ด้อยโอกาส ผู้เฝ้าระวังและดูแล และผู้กักขังขังมาจากสถานการณ์และจากบุคคลต่าง ๆ การรับใช้เหล่านี้ต้องมีพื้นฐานมาจากความรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง โดยไม่มีสิ่งใดแอบแฝง รวมทั้งต้องเป็นการรับใช้ที่แสดงออกเป็นการกระทำอย่างแท้จริง

2.3.5 พันธกิจการประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ

พระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ที่ตรัสสั่งให้สาวกของพระองค์ให้ “ออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา...” นั้นปรากฏพระคริสต์ธรรมกัมภีร์ถึง 5 ครั้ง คือนอกจากจะปรากฏในพระกิตติคุณทั้งสี่ คือ มัทธิว มาระโก ลูกาและยอห์น แล้วยังปรากฏในกิจการของอัครสาวกด้วย (มัทธิว 28:19 ;มาระโก 16:15; ลูกา 24:47-49; ยอห์น 20:21 ;กิจการ 1:8) จะเห็นว่าพันธกิจนี้เป็นพันธกิจสำคัญ เป็นพระมหาบัญชาที่มอบหมายให้สาวกแท้ของพระเยซูคริสต์ทุกคนต้องกระทำให้สำเร็จ เป้าหมายของพันธกิจ คือการช่วยให้ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเยซูคริสต์ได้มีโอกาสได้ยิน ได้ฟังพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แล้วยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เมื่อเขายอมรับว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว พระองค์จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาให้เป็นชีวิตที่มีคุณภาพหรือมีชีวิตนิรันดร์ พันธกิจประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณสามารถกระทำได้ทั้งการประกาศด้วยวาจา เอกสาร สื่อในรูปแบบต่าง ๆ และสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดคือการที่สาวกแท้ของ

พระเยซูคริสต์ได้สำแดงความรักเมตตาของพระองค์ด้วยการบริการรับใช้ชีวิตและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผู้คนในชุมชน

2.4 สรุป

คริสตจักร หมายถึง ผู้ที่เชื่อศรัทธาในพระเยซูคริสต์คริสตด้วยกันเป็นชุมชนของผู้ที่เชื่อศรัทธา โดยมีความเชื่อมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเรียนรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้า และหนุนเสริมกันและกันให้มีชีวิตที่เจริญเติบโตขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์

คุณภาพชีวิตของผู้คนในชุมชนคริสตจักรการสะท้อนคุณลักษณะ 4 ประการของคริสตจักร คือ การเป็นประชากรของพระเจ้า พระกายของพระคริสต์ พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และครอบครัวของพระเจ้า กล่าวคือ เป็นชุมชนของผู้ที่ให้พระเยซูคริสต์คริสต์เป็นสรณะในชีวิต และดำเนินชีวิตโดยพึ่งพาในพระองค์อย่างแท้จริง ผู้ที่มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้าและผู้อื่นในชุมชน ผู้ที่ร่วมรับผิดชอบในพันธกิจต่าง ๆ ในชุมชนคริสตจักรและชุมชนสังคมโลก ด้วยความสมัครสมานสามัคคี และด้วยการพึ่งพาฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

พันธกิจหลักที่คริสตจักรจะต้องทำมีอย่างน้อย 5 พันธกิจ คือ พันธกิจการสั่งสอน บ่มเพาะ สร้างและพัฒนาคุณลักษณะชีวิตคริสเตียน ให้เป็นสาวกแท้ของพระเยซูคริสต์ พันธกิจการนมัสการพระเจ้า พันธกิจสามัคคีธรรม หรือ การดูแลเอาใจใส่เสริมสร้างชีวิตของกันและกัน พันธกิจการรับใช้ผู้คนในสังคม และพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณแก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อ

ด้วยเหตุนี้ หากคริสตจักรในปัจจุบันมีความประสงค์จะเป็นคริสตจักรที่เข้มแข็งและเจริญเติบโต ผู้คนในชุมชนคริสตจักรจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์และหลักคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องคริสตจักร อีกทั้งต้องมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้คนในชุมชนและดำเนินพันธกิจต่าง ๆ ของคริสตจักรไปในทิศทางที่สอดคล้องกับพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง